

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

13 ianuarie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Alexandru Plîngău, împotriva sentinței Judecătoriei Orhei din 16 decembrie 2019 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 18 mai 2020, în privința inculpatului

Boaghe Valentin xxxx.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>16.03.2018 – 16.12.2019,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>11.01.2020 – 18.05.2020,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>16.10.2020 – 13.01.2021.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei din 16 decembrie 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Boaghe Valentin a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

În baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 4 ani.

De la inculpat s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 2368,00 lei.

Cererea acuzatorului de stat privind încasarea în beneficiul statului diferența din suma pretinsă în mărime de 53.82 lei a fost respinsă, ca neîntemeiată.

2. Instanța de fond a constatat că, la 23.10.2017, aproximativ orele 06.45, Boaghe Valentin, conducând automobilul "Skoda Fabia", n/î XXXXX, deplasându-

se pe traseul național R-6 "Chișinău – Bălți", în s. Cișmea, r-nul Orhei, cu viteza de circa 90 km/oră, din direcția or. Sângerei, în direcția mun. Chișinău, pe banda extremă din stânga în direcția - mun. Chișinău, în apropierea stației pecc "Lukoil" s. Cișmea, r-nul Orhei, la km 52 a traseului, nu a manifestat prudență sporită și nu a ținut seama de situația rutieră existentă la momentul deplasării - timp de noapte, sector de traseu cu vizibilitatea redusă, la determinarea vitezei de circulație, benzii de circulație și modalității de conducere a vehiculului pentru a garanta siguranța traficului ca să aibă posibilitatea să oprească în siguranță în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole, totodată, observând în fața sa pe banda din dreapta un microbus de rută care transporta pasageri, nu a ținut seama de dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase și nu a redus viteza de deplasare până la limita care i-ar garanta siguranța traficului în cazul în care pasagerii debarcați din autovehicul sau alte persoane (pietoni) se vor angaja la traversarea părții carosabile spre direcția rutierei sau în direcție opusă, încălcând cerințele pct. 42 alin. (2), pct. 45 alin. (1) lit. b), d) și alin. (2) ale Regulamentului Circulației Rutiere, fiind concentrat în partea dreaptă al câmpului vizual, în direcția staționării rutierei, pe banda din stânga a părții carosabile a comis tamponarea pietonului Obreja Anatolie, care a traversat partea carosabilă din partea stângă în partea dreaptă în raport cu direcția de deplasare a automobilului îndreptându-se spre microbusul de rută. În rezultatul tamponării, lui Obreja A., i-au fost cauzate vătămări corporale grave care prezintă pericol pentru viață și sănătate sub formă de: traumă asociată, traumă cranio-cerebrală închisă, hemoragii în țesuturile moi pericraniene în regiunea fronto-parietotemporală stângă, cu revărsat sanguin în mușchiul temporal stâng, fractura oaselor bolții și bazei craniului, hemoragii subarahnoidiene în lobii occipitali bilaterali și cerebel, sânge lichid în ventriculii cerebrali, traumă contuză a toracelui, hemoragii în țesuturile moi pericostale, fracturi costale directe, complete, bilateral, fără lezarea pleurei parietale, fractură închisă a omoplatului stâng, fractură închisă a oaselor pubis și ischion stâng, fractura deschisă a ambelor oase a ambelor gambe, la nivelul 1/3 superioare, plăgi contuze pe membrele inferioare, echimoze pe ambele mâini, escoriații pe cap, față și membrele superioare, în urma cărora el la data de 29.10.2017 a decedat în Spitalul raionului Orhei.

Conform procesului-verbal privind constatarea faptei de consumare a alcoolului stării de ebrietate și naturii ei din 23.10.2017, s-a constatat că Obreja Anatolie avea o concentrație de alcool etilic în sânge de 2,37 g/l, grad avansat.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate faptele incriminate și a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată, prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală.

Succesorul părții vătămate Rudei Maria a declarat că nu are careva pretenții față de inculpat, prejudiciul cauzat i-a fost reparat, din care considerent a solicitat aplicarea unei pedepse mai blânde.

Dat fiind că probele administrate confirmă în totalitate vinovăția inculpatului, acțiunile lui urmează a fi încadrate în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației mijloacelor de către persoana care

conduce mijlocul de transport, încălcarea ce a cauzat din imprudență, decesul unei persoane.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75-77 Cod penal, reținând că inculpatul a comis o infracțiune gravă, care se pedepsește cu închisoare de la 2 la 4 ani 8 luni, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani, dar a recunoscut vina integral și s-a căit de cele comise, este căsătorit, are doi copii minori la întreținere, nu este angajat în câmpul muncii, la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află, nu are antecedente penale, la locul de trai se caracterizează pozitiv, concluzionând posibilă corectarea și reeducarea lui fără izolare de societate.

Ori, potrivit prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de fond, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, a ajuns la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Analizând în ansamblu circumstanțele cauzei și anume că, inculpatul este pentru prima dată pe banca acuzaților, a reparat prejudicial cauzat succesorului părții vătămate, care nu a solicitat privarea lui de libertate, se căiește de cele comise, instanța de fond a conchis că reeducarea acestuia, este posibilă fără izolare de societate, astfel că pedeapsa numită acestuia urmează să-i fie suspendată condiționat pe un termen de probă de 4 ani.

3. Procurorul în Procuratura raionului Orhei, Alexandru Morgun, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă de 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Apelantul a invocat că, instanța de fond, la aplicarea pedepsei inculpatului a desconsiderat personalitatea autentică a acestuia. Pedeapsa penală se aplică nu pentru a cauza suferințe fizice condamnatului sau să-i înjosească demnitatea, ci pentru a-i schimba concepțiile și convingerile greșite care l-au influențat în vederea comiterii infracțiunii și pentru a-i educa stima față de normele scrise și nescrise ale societății. Un alt scop este evidențiat ca fiind prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni de către condamnat.

Prin pedeapsa prea blândă aplicată de către instanța de fond, nu au fost realizate scopurile legii penale, deoarece având la bază circumstanțele menționate, nu putem vorbi de o careva corectare a inculpatului, unde instanța a pronunțat o sentință cu aplicarea unei pedepse prea blânde, motiv din care aceasta urmează a fi casată.

Toate acestea expuse supra fac oportună aplicarea față de inculpat a unei pedepse legate de privarea acestuia de libertate ca să fie atins scopul pedepsei penale.

Astfel, pedeapsa penală stabilită inculpatului nu-și va atinge scopul său primordial de a preveni și a combate comiterea de noi infracțiuni atât din partea persoanelor vinovate, cât și din partea altor persoane.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 mai 2020, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că, la individualizarea și stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de fond a ținut cont de prevederile art.7, 61, 75, 76, 77 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acestuia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei inculpatului precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

Astfel, instanța de fond corect a stabilit că inculpatul a comis o infracțiune care face parte din categoria celor grave, însă este comisă din imprudență, este căsătorit, are doi copii minori la întreținere, la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află, fără antecedente penale, la locul de trai se caracterizează satisfăcător, circumstanțele atenuante fiind căința sinceră de cele comise, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, repararea pagubei pricinuite. Careva circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

Totodată, instanța de fond just a constatat că în privința inculpatului este oportun de a fi aplicată o pedeapsă sub formă de închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport.

La fel, corect s-a purces la operațiunea de individualizare a pedepsei sub aspectul executării acesteia, prin soluționarea chestiunii dacă pedeapsa stabilită inculpatului urmează să fie executată real, or, sub aspectul personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi formulată concluzia că scopul pedepsei poate fi realizat și prin aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei.

Mai mult, instanța de fond și-a motivat soluția de individualizare a pedepsei sub aspectul executării acesteia și a pătruns în esența problemei de fapt și de drept.

În acest sens, instanța de apel a notat că pedeapsa penală aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată corect, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale prevăzute de art. 61 Cod penal, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și în limitele fixate în partea specială. Aplicarea unei pedepse inechitabile poate avea drept consecință violarea drepturilor omului protejate de Convenția Europeană Drepturilor Omului și a libertăților fundamentale.

Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Or, conform Regulei nr. 6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate (adoptată de Comitetul de Miniștri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegațiilor de Miniștri), potrivit căreia ”natura și durata sancțiunilor și măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporțională cu gravitatea infracțiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, decât să se țină seama de situația personală”.

Instanța de fond trebuie să țină seama de fiecare dată când soluționează cauza penală și când alege categoria de pedeapsă conform normelor generale prevăzute de art. 62-71 Cod penal sunt termenul și mărimea acesteia conform limitelor fixate în

articolul respectiv al Părții speciale a Codului Penal. Limitele pedepsei, prevăzute în partea specială sunt determinate de încadrarea juridică a faptei și reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite. Gravitatea acesteia constă în modul și mijloacele de săvârșire a faptei, de scopul urmărit de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce. Termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere persoana celui vinovat, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii.

Aceste criterii generale și speciale privind individualizarea pedepsei au fost valorificate anume în această ordine, fiind stabilit inculpatului Boaghe Valentin termenul de pedeapsă prevăzut de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la data comiterii infracțiunii, conform art. 10 Cod penal.

Ulterior, după individualizarea pedepsei și stabilirea duratei și cuantumului acesteia, în cazul stabilirii închisorii, continuă operațiunea de individualizare, dar sub aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa stabilită inculpatului trebuie să fie executată real sau sub raportul personalității acestuia de a se corecta și reeduca, poate fi formulată concluzia că scopul pedepsei se poate atinge și prin aplicarea suspendării executării pedepsei în privința vinovatului pe o perioadă de probațiune stabilită de instanță.

Pe cale de consecință, raportat la considerentele expuse supra, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia. Prin urmare, în sensul legii, în afară de motivele care au servit temei pentru stabilirea pedepsei principale, instanța urma să dea o motivare suplimentară din care considerente a concluzionat că inculpatul nu este rațional să execute real termenul pedepsei stabilite. Analizând condițiile în care poate fi acordată suspendarea executării pedepsei, a rezultat că aceasta nu este un drept al inculpatului, ci o facultate a instanței de fond, care este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

În speță, s-a constatat că la stabilirea și aplicarea pedepsei instanța de fond a avut în vedere scopul și criteriile de individualizare a acesteia, prevăzute de art. 61 și art. 75 Cod penal, a ținut seama de circumstanțele reale ale cauzei, circumstanțe care fiind analizate, în ansamblu, care permit instanței de fond stabilirea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

Astfel, pedeapsa penală are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, concretizând dezaprobarea legală și judiciară, atât în ceea ce privește fapta penală săvârșită, cât și în ceea ce privește persoana inculpatului. Pe de altă parte, pedeapsa trebuie să fie astfel individualizată încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte penale similare. Aprecierea instanței de fond că scopul pedepsei poate fi atins și fără aplicarea imediată a acesteia, trebuie să se fundamenteze pe un complex de elemente

obiective și subiective, care să conducă la concluzia că scopul pedepsei, poate fi realizat și în acest mod. Așadar, în ceea ce privește modalitatea de executare a pedepsei penale sub formă de închisoare de către inculpat, instanța de apel a apreciat că în privința acestuia nu se impune în mod imperativ ca executarea pedepsei să fie în regim real, or, nu trebuie pus accentul în mod deosebit pe rolul punitiv al sancțiunii, în detrimentul celui educativ și de reintegrare socială, interesul comunității fiind ca asemenea fapte să nu se mai repete, iar inculpatul să se reintegreze în societate în spiritul respectării normelor legale indiferent de orice tentații.

Prin urmare, instanța de fond corect a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicată în privința lui Boaghe V. Astfel, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului se invocă abandonarea progresivă a abordării pedepsei ca sursă de satisfacție echitabilă și abordarea pedepsei ca mijloc de stabilire a unui echilibru între infractor și interesul public.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Alexandru Plîngău, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea parțială a acestei decizii și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie exclusă aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal față de inculpat.

Recurentul a invocat că instanța de apel justificat a apreciat circumstanțele, dar pedeapsa stabilită nu a fost apreciată în coroborare cu fapta comisă și consecințele acesteia, nu a ținut cont de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii comise, a omis să aprecieze rezonanța sporită a infracțiunii fiind comisă împotriva vieții persoanei cu soldarea decesului victimei.

Astfel, consecințele soldate în urma infracțiunii sub formă de decesul unei persoane sunt irecuperabile, din care considerente reieșind din gravitatea faptei, urmările acesteia, restabilirea echității sociale în cazul de față ar putea avea loc doar cu aplicarea unei pedepse privative de libertate.

Circumstanțele și consecințele comiterii infracțiunii denotă că cel mai eficient mijloc de corectare a inculpatului este pedeapsa cu închisoare, această concluzie derivând și din gravitatea faptei comise și de pericolul social.

Raționamentul de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea sinceră în cursul procesului.

Ținând cont de cele expuse precum și faptul că instanța de apel nu și-a motivat pe deplin concluzia de menținere a prevederilor art. 90 alin. (1) Cod penal, aceasta greșit a conchis că corectarea inculpatului este posibilă fără a fi izolat de societate.

În acest context, s-a constatat că decizia adoptată în prezenta cauză penală, la motivarea stabilirii pedepse contravine prevederile art. 394 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, deoarece ea nu cuprinde motivele de aplicare a pedepsei mai ușoară și motivele de aplicare a pedepsei cu suspendare condiționată a executării ei.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar al procurorului (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect ținând cont de prevederile art. 7, 61, 75, 90 Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă cu închisoare, dacă la stabilirea pedepsei, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul acuzării.

Ori, instanțele just au reținut că, inculpatul a săvârșit o infracțiune gravă, dar din imprudență, a recunoscut vina integral și s-a căit de cele comise, este căsătorit, are doi copii minori la întreținere, nu este angajat în câmpul muncii, la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află, nu are antecedente penale, la locul de

traie se caracterizează pozitiv, a reparat prejudicial cauzat succesorului părții vătămate care nu are pretenții față de inculpat și nu a solicitat privarea lui de libertate, în rechizitoriu fiind indicat că: „*Circumstanțe agravante conform art. 77 CP – nu s-au constatat*”, deci el nu prezintă pericol pentru societate, întemeiat concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă fără izolare de societate, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii, pentru o perioadă de probațiune, conform art. 90 Cod penal.

Astfel, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, corespunde principiului proporționalității și scopului de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și prevenirii de săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, se observă că recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5.* din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele și probele cauzei, în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2), a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea doar acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul vizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i s-au aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) *pct. 4)* Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Alexandru Plîngău, împotriva sentinței Judecătorei Orhei din 16 decembrie 2019 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 18 mai 2020, în privința inculpatului Boaghe Valentin xxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 29 ianuarie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun